

Vladimír Franz o své údajné skinheadské minulosti

„Nepřekvapuje mne, že ve chvíli, kdy jsem se – po zralé a naprosto odpovědné úvaze – rozhodl jít na „trh“ se svou kůží (přeneseně i doslova), se objeví účelové články, které mají vzbudit dojem, že mne dohání moje minulost. Když už mě není možné nachytat, kterak štitivě odhazují rudou VIP legitimací, protože jsem nikdy takovou nevlastnil, mám být kompromitován údajným spojením s opačným extrémem.

Potíž je v tom, že to není moje minulost, ale minulost některých novinářů, kteří by se za ní měli sami stydět. Recyklují se ohavně lživé informace pocházející v zásadě ze dvou bulvárních článků z roku 1990. Jádrem sporu bylo v tom, že šlo o interpretaci postojů, s nimiž jsem se tehdy setkával, záměrně zkreslenou tak, jakoby šlo o názory mé vlastní. Citované výroky jsem nikdy neautorizoval a už tehdy se od nich ostře distancoval.“

Zdroj: Vladimír Franz a hnutí skinheads – aktualizováno II., Kampaň živě.cz 4. srpna 2012

Hlas lidu

„Takže jak to tehdy vlastně bylo... Ve druhé polovině 80. let působil VF v nejrůznějších dělnických profesích a také na středním učilišti spojů, kde všude přicházel do styku s dělnickou mládeží; silnou frustraci části z nich, projevující se příklonem k různým subkulturám, vnímal jako značné společenské riziko. Domníval se – z dnešního pohledu, pravda, poněkud naivně – že je možné tuto část mládeže podchytit a vytvořit pro ni pravidla spolu s jistým jednoduchým filosofickým a moralistickým programem, který by přijala, a díky kterému by neskončila „v alkoholu, nudě a rvačkách“ (Franzova vlastní slova z r. 1990). Dlužno zdůraznit, že tento program byl postaven na sportu, odporu k drogám, odmítnutí nacismu a podobně; jedním z bodů byla i – rovněž naivní – snaha zapojit mládež do

protikriminálních aktivit. Vladimír Franz v té době rovněž opakovaně vyzýval k vytvoření pozice poradce prezidenta pro undergroundovou mládež. Tehdejší politický establishment však uvedené riziko zcela ignoroval a možná částečně i díky tomu došlo ke zcela živelnému a překotnému vývoji a štěpení skinheadské a punkové subkultury. A právě v tom okamžiku – hovoříme o roku 1990 – se zrodila legenda o Vladimíru Franzovi – vůdci českých neonacistů. Na počátku byl banální konflikt – v pražském chrámu sv. Mikuláše se měla konat oficiální premiéra Franzova oratoria *Ludus Danielis*, pro níž dva najatí grafici opomněli včas dodat plakáty, což jim ovšem nezabránilo v následném požadování honoráře, i přesto, že práci místo nich odvedl jiný výtvarník. Když se vyplacení honoráře nedočkali, pomstili se prostřednictvím svého přítele novináře, který v časopise *Mladý svět* publikoval denunciační text úrovně – a bohužel i důsledky – srovnatelný s výplody protektorátního *Arijského boje*, nazvaný „Kdo je Vladimír Franz?“, v němž byl jmenovaný vylíčen jako neonacistická zrůda drtící těžkými botami příslušníky jiných ras. Přestože se Vladimír Franz okamžitě ohradil, a přestože někteří čeští novináři přispěchali s texty vyvracejícími lži a pomluvy v článku uvedené, nikdy se nedočkal žádné satisfakce a *Mladý svět* se za svůj čin nikdy neomluvil. Právě díky tomuto článku, a několika málo dalším (případným zájemcům doporučuji zejména uboze demagogický text Marie Homolkové z časopisu *Vlasta* z konce roku 1990) se však zrodil obraz „zlého skina Franze“, údajného zakladatele první české skinheadské organizace „Nová skinheadská jednota“, a zakladatele prvního skinheadského zinu *Čech*; o tom, nakolik tento obraz odrážel skutečnost, svědčí i zážitky několika pamětníků, u nichž Vladimír Franz s poněkud hořkým úsměvem zjišťoval, jak se vlastně jmenuje organizace, kterou měl prý založit, a zda někdy někdo viděl onen časopis, jehož vydání údajně inicioval. Dnes lze celou causu odbýt mávnutím ruky, ale tehdy několik novinářských šmoků připravilo Vladimíra Franze na dlouhou dobu o práci a zprostředkovaně – cestou denunciační některých jeho kolegů výtvarníků – zřejmě i o prestižní cenu Jacksona Pollocka. Uvedená legenda je neobyčejně úporná – přestože dokola recykluje lži z počátku 90. let uvedené na pravou míru vzápětí po jejich publikaci – o čemž svědčí i v současnosti se objevující útoky v rámci nejrozličnějších diskusních fór a sociálních sítí. Jako je, například, i výše uvedený.“

Zdroj: Diskuse k článku Vladimír Franz prezidentem (Jak to bylo: requin|24.07.2012 – 22:52), Česká pozice 23. července 2012.

Vladimír Franz se ostře ohrazuje proti osočování, že někdy choval sympatie k hnutí skinheads a vehementně tvrdí: **„Nikdy jsem se jako skinhead necítil a necítím se jím být ani dnes.“** Zdroj: Franz: Já a skinhead? Jen jsem je učil, *Lidové noviny* 2. srpna 2012

Odmítá výše zmíněné dva články (*Můj punk mi nerozumí* z časopisu *Vlasta* č. 25/1990 a *Kdo je Vladimír Franz?*, který vyšel v *Mladém světě* v témže roce). Nikde se ale nevyjadřuje k článku Davida Ondráčka *Těžký boty*, až nahoru zavázaný v časopisu *Reflex* (opět z roku 1990 – ke stažení [zde](#)), ve kterém se píše:

„Dan by – jak říká – rákosníky – nikdy po Václavském nehonil. To baví akorát tak mladý vypatlance a JUDr. France, který z toho má ukrutánskou srandu, když nějakému rákosu přelámou žebra... Já mu nerozumím,“ kroutí plešatou hlavou

Dan. „Je to jinak rozumnej chlap. Inteligent, kterej to má v tý svý holý lebce v richtiku. Ale má prostě takový ujetý potěšení z toho, že ho někdo z těch mladochů bere, že je může ovládat. Říkal mi v hospodě U Pešků, že ty krvavý lázně na smíchovským a holešovickým nádraží – že je to jeho arbeit. Dělá takovýhle blbosti, a přitom všude po hospodách vykládá to, s čím souhlasím, že čeští skini musí být něco jako policajti pochůzkáři, jichž se budou všichni ti kriminálníci a šmelináři bát. Potřebujeme se stmelit, vytvořit řád, být hrdý na to, že jsme Češi...”

Zřejmě i tento článek Vladimír Franz zavrhne jako „denunciační text, srovnatelný s výplody Árijského boje...” Možná mu však osvěží paměť zvukový záznam ze společného koncertu skupin Orlík a Braník v Hotelu Tichý, který se konal 1. května 1990.

A co na to Vladimír Franz říká dnes?

„Jako demokrat a humanista bych měl problém, pakliže bych byl postaven před podobné rozhodování. Povinností prezidenta je ovšem chránit a respektovat ústavu. Věřím v moudrost voličů a věřím, že by mne jejich vůle nepostavila do situace, kdy bych musel řešit podobné dilema. Víc než současné KSČM, která – málo platné – je legitimní stranou našeho demokratického parlamentu, se ovšem děším nebezpečí pravicového extremismu a populismu...”

Franz: Hrozbou pro ČR jsou neonacisté, První zprávy 2. srpna 2012.